

Manual de la buena esposa

Títol original: *La bonne épouse* **Direcció:** Martin Provost **Guió:** Martin Provost, Séverine Werba **País:** França **Durada:** 109 min **Any:** 2020 **Gènere:** Comèdia dramàtica
Interpretació: Juliette Binoche, Yolande Moreau, Noémie Lvovsky, Édouard Baer, François Berléand, Marie Zabukovec, Anamaria Vartolomei, Lily Taieb, Pauline Briand, Armelle, Marine Berlangier, Clémence Blondeau, Marie Cornillon, Lauren Deguitre, Clémentine Delange, Juliet Doucet, Suzanne-Marie Gabriell... **Música:** Grégoire Hetzel
Fotografia: Guillaume Schiffman **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 06/01/2021
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Tenir cura de la llar i doblegar-se als deures conjugals sense dir ni piu: és el que ensenya amb fervor Paulette Van Der Breck a la seva escola per a noies. Les seves certes trontollaran en el moment en què es trobi vídua i arruïnada. És el retorn del seu primer amor o el vent de llibertat del Maig del 68? I si la bona esposa es convertís en una dona lliure? (Filmafinity.com)

CRÍTICA

11/03/2020 - Martin Provost signa una aconseguida comèdia sobre el tema de l'emancipació femenina, amb una desfermada Juliette Binoche en el paper d'una tutora de futures perfectes mestresses de casa

La lluita per l'alliberament de la dona i la igualtat de gèneres, que en l'actualitat es mostra compromesa i recolzada per diversos fets emblemàtics, també posa el focus en les pioneres i en els esdeveniments que van marcar aquesta batalla de llarg recorregut per la igualtat. El cinema no n'és una excepció i *Sufragistas*, de Sarah Gavron, n'és un dels exemples més notables dels últims anys. **Martin Provost**, un director que se sent molt còmode amb els personatges femenins (de *Séraphine* a *Dos mujeres*), inverteix en aquest camp amb **Manual de la buena esposa**, una comèdia d'autor molt aconseguida ambientada en una província francesa en ple maig de 1968 [...].

Som a Boersch, Alsàcia, el 1968, a l'escola d'economia domèstica Van Der Beck i, a continuació, es detallen els ensenyaments impartits per la directora, Paulette (una **Juliette Binoche** tan encotillada com hilarant), a les seves internes, adolescents en plena eclosió: "Ser abans de res la companyia del seu marit (fet que suposa comprensió, bon humor i oblidar-se de si mateixa)", fer les "tasques domèstiques (cuinar, planxar, apedaçar i netejar) sense queixar-se", "portar els comptes per aconseguir una economia solvent", garantir "l'esperit familiar", "prohibir el consum d'alcohol (...), però mostrar-se conciliadora si el seu marit sucumbeix a aquest vici", i complir amb el seu "deure conjugal, ja que d'això depèn la bona salut física i moral de tota la família".

Servir el te amb distinció ("imagina't que ets a la sotsprefectura de Forbach"), cuinar amb gust i mostrar una sòlida educació moral: amb el suport de la seva cunyada, Gilberte (**Yolande Moreau**), i per sor Marie-Thérèse (**Noémie Lvovsky**), Paulette es dedica amb passió a la seva ètica perfeccionista de la bona esposa fins que el seu marit, l'apàtic Robert (**François Berléand**), mor de forma sobtada. A més, la vídua descobreix que l'escola està a punt de fer fallida. També ressorgeix el seu antic gran amor, André (**Édouard Baer**), mentre les joves internes de la institució (especialment, **Anamaria Vartolomei**, **Marie Zabukovec**, **Pauline Briand** i **Lily Taieb**) manifesten el seu desig de fugir a un destí ("Quin destí? Estar sotmesa a un marit? Jo vull poder estimar a qui jo vulgui, quan jo vulgui") dictat per una societat on els ecos revolucionaris del maig del 68 parisenc ressonen fins a la província, i desencadenen el despertar feminista col·lectiu i l'alliberament dels jous mentals.

Manual de la buena esposa sense prendre's seriosament i amb l'ajuda d'un humor simple, proper i molt eficaç (amb un guió escrit per Martin Provost i **Séverine Werba**) aconseguix el seu objectiu: distreure mitjançant un interessant retrat d'una França on les dones acabaven d'obtenir el dret a obrir un compte bancari sense l'autorització del seu marit. La pel·lícula, molt ben interpretada per tot el repartiment i amb unes imatges que mostren l'elegància habitual de **Guillaume Schiffman**, és una bonica reflexió, amb un somriure, sobre el camí recorregut durant cinquanta anys cap a l'emancipació femenina i sobre la importància de la llibertat individual per "trobar el nostre lloc al món".

Fabien Lemerrier – cineuropa.org